

[Ole Espersen]

ver en forgyldt tilværelse, når vi sammenligner os med parlamenter i de øvrige nordiske lande, i EF-landene eller i Vesteuropa i det hele taget. Jeg tror godt, vi kan fastslå – men det vil nu blive klarlagt i forbindelse med udvalgets arbejde – at vi faktisk samlet set har ganske beskedne vilkår i det danske Folketing. Vi har mulighed for en rimelig økonomisk kompensation for vores arbejde, vi har mulighed for bistand af praktisk karakter på et rimeligt niveau, men igen på et ganske beskedent niveau i forhold til mange andre lande.

Hermed være ikke sagt, at der ikke kan laves om på nogle elementer i fordelingen af vederlag, det være sig i form af løn, i form af pension eller andre former for goder, som vi har. Det være ikke sagt, at der ikke kan laves om på fordelingen, at der ikke kan være behov for justeringer nu og da; det kan der selvfølgelig godt, og det er også derfor, Udvalget for Forretningsordenen har påtaget sig den opgave, det er at gå i gang med denne sammenlignende undersøgelse med henblik på senere at vurdere, om moderniseringer skulle være rimelige eller nødvendige. Det er en opgave, udvalget påtager sig og har påtaget sig, og vi tager den selvfølgelig alvorligt, men af de grunde, som statsministeren har nævnt, ønsker vi ikke at tage et enkelt element ud for at forsøge at drive hetz mod enkelte af de folkevalgte. Det mener vi er urimeligt. Derfor afviser vi også fra min gruppes side Fremskridtspartiets forslag, og vi gør det med ganske de samme motiver, som statsministeren lige har gjort rede for.

Engell (KF):

Spørgsmålet om vederlag og pension til ministre og folketingsmedlemmer giver fra tid til anden – især når der er en konkret baggrund – anledning til debat.

Det Konservative Folkeparti lægger vægt på, at de, der påtager sig det store ansvar og den hårde arbejdsbyrde, som er forbundet med ministergerningen, har ordentlige arbejdsvilkår og også økonomisk sikres en indkomst, der er rimelig og anstændig.

Vi har i Danmark valgt et system, hvor ministerlønnen, især hvis man sammenligner med lønniveauet i private virksomheder, er begrænset; det er en kendsgerning. En minister vil typisk have samme ansvar som både den administrerende direktør og bestyrelsesformanden i

en stor virksomhed, ministeren vil have en arbejdsdag, som er mindst lige så lang, 10-14-16 timer, og i nogle tilfælde vil en minister have ansvaret for arbejdspladser med op til 10.000-20.000-30.000-40.000 medarbejdere og med en omsætning på adskillige milliarder. Og ingen her i Folketinget kan være i tvivl om, hvor ansvaret ligger, hvis der er ting, der går galt, og et efterfølgende ansvar politisk som juridisk skal placeres.

Sammenligner man med ministres vilkår i udlandet, er der betydelige forskelle. En række steder er lønningerne på dansk niveau, mens pensionsforholdene kan svinge meget. I det hele taget er der store forskelligheder.

Ser vi på de nordiske lande, er der i de andre nordiske lande indarbejdet et system, hvor en række tidligere ministre placeres enten som amtmænd, ambassadører eller medlemmer af statslige selskabers bestyrelse og tilsvarende. Noget sådant kender vi ikke i Danmark, i hvert fald kun i meget begrænset omfang og som regel til honorarer, der er til at overse.

Vi mener derfor ikke, at man isoleret kan se på ministrenes pensionsmæssige forhold. Man bør se løn, ventepenge og pension som en samlet helhed. Da lønnen er relativt lav, er der til gengæld en pensionordning, som er relativt favorabel, dog afhængig af ens alder, civile stilling og livsforløb i øvrigt.

Der vil kunne findes eksempler på ministre, som kun har siddet i meget kort tid, og som fra en ung alder oppebærer en ganske høj pension igennem et langt liv, men der vil også kunne findes eksempler på ministre, der kun i få år har oppebåret en pension, fordi deres livsforløb sluttede tidligt. Derfor måtte det indebære en væsentlig regulering af aflønningen, hvis man valgte at ændre afgørende på pensionsforholdene.

Fremskridtspartiet skal ikke have utak, fordi man fremsætter forslaget, for det har været med til at sætte en debat i gang, også foranlediget af de konkrete sager; men ligesom statsministeren og Socialdemokratiets ordfører vil jeg henvise til, at hele spørgsmålet om vederlag og pension til ministre bliver taget op i Folketingets Udvalg for Forretningsordenen.

Jeg har selv sammen med fem øvrige gruppeformænd rettet henvendelse til Folketinget, og det har ført til, at et udvalg nu bliver nedsat. Hermed understreges det jo, at debatten om